PENSEO

N-ro 228

okt. / 2010

Monata Beletra Revueto en Esperanto

Honorita de Premio Grabowski,1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 21-a jaro http://www.elerno.cn/penseo/penlisto.htm

Anteo (Ĉinio)

ŝi revenis

ŝi revenis
post dek jaroj
en la sonĝo
hieraŭ nokte
sen lunlumo
per vento aŭtuna
tra la pordo nefermita

ŝi kuŝis sur min
ankoraŭ freneze

pli soifa,ŝia lango
trafis fajron
rustiĝinta,mia mano
perdis la vojon

kaptite de paniko
ni faris plu nenion
pro la pordo nefermita
kaj la patrino
dormanta en la
alia lito en la sama ĉambro

ŝi foriris
kun la vento
senvorte
en pluvo

pentrita de Eder Benedetti (Brazilo)

Josip Pleadin (Kroatio)

Du Kavaliroj

Rajdas du kavaliroj bravaj,
du herooj de sangaj militoj:
unu estas blanke vestita,
la alia portas nigran flagon ...
Ili ambaŭ havas kaskojn kaj kirasojn,
kaj rapidajn ĉevalojn henajn,
ĉe iliaj koksoj pendas ŝtalaj glavoj
akraj kiel razilo kaj pezaj kiel plumbo ...
La blanka kavaliro, tenera kaj milda
al sia karulino parolas vortojn amikajn,
kaj sidas kun ŝi, kaj ridas kun ŝi ...
La nigra kavaliro, orgojla kaj kruela,
hakas ŝin per sia aĉa rigardo,
kaj frakasas ŝian fragilan korpon
kaj svenigas ŝin per sia alveno
kaj ŝian honton elvokas ...
Ambaŭ ili postulas ŝian amon,
ambaŭ sur siaj ŝildoj portas ŝian rubandon,
sed, ho ve, ŝi ne povas kontentigi iliajn dezirojn ...
Ili per malamika rigardo mezuras sin,
ili minacas unu al la alia,
ili svingas la akregajn glavojn ....
Kaj ŝi ne povas fari ion ajn,
ŝi ne povas ...
ĉar ili estas ĝemeloj nedivideblaj ...

Siv Burell (Svedio)

Jaron post jaro

sidas la estrar'

Jaron post jaro
sidas estrar'
reelektita
de membroj sen bar'

Membroj kutimas
al konata estrar'
certe nur timas
mem esti sur la ĉar'

La ĉaro de estraro
nestabila estas
misfaro, eraro ?
sed estraro restas.

Post tempo ŝtoniĝas
la vigla movad´
ĉu inspiro troviĝas
ĉe juna kread´ ?

Sed kie vi estas
vi juna dekumul´
ĉu vi vin vestas
por esti verkemul' ?

La kulpon por la stat'
de nia movad´
mi ĵetas al vi
elektintoj en parad´.

Se vi helpus per konsil'
pli agrabla estus sent'
per via komputil'
vi puŝu al turnvent'

La vent' kapriĉe blovu
ispire al estrar'
kaj iam oni povu
labori sen kompar'

por esperanto, por politika aŭ idealisma partio !

Aug. 2010

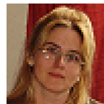
Helena Tylipska (Italujo)

La ĉieloj

La steloj malaperis en ĉielo.
La konstelacioj disperdiĝis
en strat-anguloj
de niaj urboj bruantaj,
vomantaj odoron de petrolo,
sufokitaj de fum-vualo.
La filoj de nia tempo
fermitaj en siaj ĉambroj
serĉas ĉielon lazuran
en la vindoza fenestro
de siaj
lastgeneraciaj komputoroj.

Anna Karlik (Hungarujo)

Trankviligo

Aprezi la bonojn
mi ĉiam kapablas,
Belaĵojn ekvidi
mi neniam blindas.

Kredu, ke mi povas
ankaŭ rideti,
Malgraŭ la ŝajno
bonhumora resti!

Ho, ne pensu pri mi:
"ĉiam estas trista"
Ja mi jam de jaroj
stas Esperantista.

Ne nur malĝojadas,
estas mi ridema,

Kvankam la poemon
verkis mi tro prema.

Lasta mia verko
estas deprimiga,
Sed malesperiĝi
Vi ne stas deviga!

Mi havas informojn
tre bonajn nuntempe,
Krome min sunbrilo
gajigas ekzemple.

Ĉineske

Pusaman

ĉina fiksforma poemo el du strofoj kun po 4 versoj de 7,7;5,5; / 5,5;5,5 silaboj kun para rimo

Cindy Mckee (Usono)

Karnovora pejzaĝo

Jes, vivi estas lukti
mi kapablis indukti.
La Bono likis.
Poste, sin flikis.

Sed, milda belo
de el ĉielo
gutis sur tero,
sur la mizero.

Tial, grandaj okuloj
de infanoj dum luloj
kaj la mil floroj
inter angoroj.

Aŭ la pejzaĝo
estas vizaĝo
eĉ karnovora,
de Di' Adora.

Mandio (Ĉinio)

Se mi estus pasero

se mi estus pasero
mi volus kun prefero
flugi fojfoje
kaj kanti ĝoje

super via kap'
tra via pordklap'
antaŭ l' fenestro
per pepa orkestro

mia kanto el la kor'
ravus vin en ĉiu hor'
ĉu vi scias pri
mia am-pasi'?

ĝi radikas jam
kaj kreskas ĉiam
en mia korfund'
kun senta abund'

Eto (Ĉinio)

Dediĉe al deodaro

vi jen dum la tuta jar'
prezentas kun malavar'
verdon al la mond'
kun prospera frond'

vi firme staras
vi ne vulgaras
pri ama sento
en arba gento

pluvŝtormon ne timas vi
nek ciklonon kun magi'
vi restas en pret'
firmas kun diskret'

pikilojn de fer'

levas kun koler'
vi kontraŭ malvirt'
kontraŭ kondut-flirt'

Vejdo (Ĉinio)

Cindrulino

—laŭ ĉineska skemo Sopir-al-sudo*

Antaŭe
vivis nobelo
kiu havis filinon
dolĉan plej sub ĉielo
brilan kun belo.

Sed vee
mortis edzino
lia jen pro malsano
laŭ fatala destino
je viva fino.

La patro
sin turnis al in'
malica kaj kruela
por familia kombin'
kun sia filin'.

Novedzin'
kun filinoj du
sin montris mava al ŝi.
Ŝi vivis nek kun vivĝu'
nek feliĉa plu.

De tiam
malbonhumora
duonpatrin' insultis
la knabinon orkoran
per voĉo rora.

Filinoj
du ŝiaj same
kondutis tre maldece
kruele al ŝi jame
ankaŭ sename.

La knabin'
de tiu nobel'
faris la hejmaferojn
tutajn sub riproĉa pel'
sen ajna ribel'.

Sed ŝi ne
kuraĝis diri
tion al sia patro
nek ripozon deziri
sed nur suspiri.

Ŝi ofte
sidis post labor'
ĉe cindro de la kamen'
elĉerpite kun sangplor'
kaj korpa dolor'.

De tiam
ili nomis ŝin
kun malestima tono
la malbela Cindrulin'
kun povra destin'.

Malgraŭe
en ĉifona vest'
ŝi ankoraŭ belis pli
ol la du kun kor' de pest'
en la luksa nest'.

Okazis
la bal' de reĝid'.
Li invitis fratinojn
de l' patrino kun insid'
kaj malica rid' .

Por vantec'
la filinoj du
okupiĝis pri vestoj
plibelig' de korpkonstru'
okulplaĉa ŝu'.

Pro tio
povra Cindrulin'
gladis kaj preparadis
kostumojn kun dorso-klin'
penegis sen fin'.

Sed ili
laŭplaĉe per vok'
kurigis ŝin labori
endome de lok' al lok'
ludis ŝin per mok'.

Cindrulin'
kun honesta kor'
pretigis ilin helpe
obeis kun bonhumor'
sen ajna langvor'.

Alvenis
la tago de bal'.
La du fratinoj ĝoje
foriris al festival'
sub nokta vual'.

Cindrulin'
dum longa moment'
sekvis ilin okule
kun larmoj de pika sent'
en plora silent'.

Kiam ŝi
ploris en ĉagren'
aperis baptopatrin'
ŝia el fea teren'
per venta alven'.

Do tiu
demandis al ŝi
"Kial vi ploras, filin'?
Volus iri al bal' vi?
Ha, vin heplu mi."

"Do iru
al via ĝarden'
portu kukurbon al mi."
La knabino sen kompren'
iris por ĝi jen.

La patrin'
malplenigis ĝin
lasante ŝelon nure.
Ŝi kun magi-ilumin'
tuŝis per verg-fin'.

Ha, strange!
Fariĝis kaleŝ'
ĝi tuj kun ora brilo.
Kia mirakla sukces'
loga al kares'.

Kaj poste
tuŝis per verget'
ŝi ses musojn en kaptil'.
Ili fariĝis laŭ pet'
ĉevaloj en pret'.

Ŝi ankaŭ
el rategoj tri
faris veturigistojn
en vest' de ceremoni'
per verga magi'.

Kaj plue
la patrin-fein'
transŝanĝis ses lacertojn
al lakeoj kun anim'
kaj kun disciplin'.

Demandis
ŝi, "Ĉu kontenta?"
al Cindrulino fine.
"Sed por prezent' momenta

nur vest' maltenta?"

La fein'
per sorĉa magi'
ŝin tuŝis per vergeto.
Tuj sidiĝis vest' sur ŝi
bela kun or-stri'.

Kaj al ŝi
fein' aldonis
paron da vitraj ŝuoj
kiujn la mond' ne konis
kaj ŝi bezonis.

Laŭ admon'
ŝi devis certe
reveni antaŭ noktmez',
alie senaverte
malus konverte.

La knabin'
vestita bele
ekveturis en kaleŝ'
al la palac' rekt-cele
vere anĝele.

Laŭ raport'
akceptis reĝid'
ŝin el kaleŝo varme,
paŝis ŝi sub lia gvid'
en balon kun rid'.

En salon'
regis silento.
Ĉiujn ravis ŝia bel'
de natura invento
en ĉi momento.

Kaj poste
ekbolis murmur'
laŭda kaj admira pri
ŝia beliga matur'
kaj sorĉa figur'.

La princo
petis ĝentile
al ŝi danci rondire.
Ŝi dancpaŝis facile
kaj valsis brile.

Dum paŭzo
rigardo lia
karesis ŝin ĉiame.
Dronis li en pasia
sento ebria.

Ŝiaj du
fratinoj miris
pri la raviga sceno.
Ili arde deziris
envie spiris.

Apude
al fratinoj du
ŝi prezentis frandaĵojn,
sed ili ŝin en homflu'
ne rekonis plu.

Proksime
al noktmeza hor'
ŝi haste reverencis
al gereĝoj pro favor'
kaj rapidis for.

Post kiam
ŝi hejmeniris,
al la baptopatrino
ŝi dankajn vortojn diris
balon admiris.

Ŝi petis

iri al la bal'
por rigardi pli multe
da personoj en danchal'
sub lampluma pal'.

Nune du
franjoj kun ekscit'
revenis kaj pord-frapis.
Ŝi malfermis ĝin kun glit'
kvazaŭ el la lit'.

"Kial vi
tiel malfruas?"
sonis la dormema voĉ',
"Ĉu l' bal' animon skuas
kaj vi ĝin ĝuas?"

"Ja certe.
Se ĉeestus vi,
vi ja pri l' bela princin'
mirus, ĉar elstaris ŝi
en bala soci'.

Ankaŭ ŝi
agis ĝentile
al ni ambaŭ kaj donis
fruktojn al ni humile.
Kiel admire!

Neniu
konas ŝin bone.
Mi certas, ke l' princo ŝin
volas koni persone
eĉ se spione."

"Kiel vi
feliĉaj estas!
Mi esperus, ke mi per
bela jupo min vestas
kaj ĝin ĉeestas!"

Ili ŝin
mokis rikane
pro ŝiaj turp' kaj povro.
Al ŝi ili ĉikane
agis tirane.

Denove
en la sekva tag'
ili du iris al bal',
ankaŭ ŝi per kaleŝ-vag'
post beliga pak'.

La princo
ĉiam ridplene
sidis apud ŝi ame,
alparolis senĝene
komplezis pene.

La fraŭlin'
dronis en plezur',
jam forgesis promeson
pri la noktmeza forkur'
de amadventur'.

Eksonis
la unua bat'
de noktmez'. Jam leviĝis
ŝi kaj kuris kiel kat'
por temp-akurat'.

La princo
sekvis ŝin kure.
Dume ŝia vitra ŝu'
defalis teren rule
sur ŝtupon nure.

Ĝin levis
kaj kaŝis reĝid'.
Li vane ŝin atingis

pro ŝia granda rapid'
jame ekster vid'.

Ŝi venis
domen finfine,
sen kleŝ', sen bela vesto,
sed ĉio origine
kovris ŝin ŝime.

Kiam du
franjoj revenis,
Cindrulino demandis
ĉu l' belulin' alvenis
kaj ĝui penis.

"Jes, ŝi ja
venis kontente,
sed ŝi foriris haste
malaperis momente
rapide vente.

Ŝi perdis
vitran ŝuon jam,
kaj l' princo ĝin konservis
pro sia sento de am'
por la svata dram'."

Ververe
anoncis reĝid'
ke li edzinigos ŝin,
kiu povas kun memfid'
jen en koincid'

enmeti
sian piedon
en vitran ŝuon ĝuste,
sen fari karnon per kned'
sen ajna rimed'.

Komencis
oni provi ĝin
sur inoj en kortego,
sed ne ili laŭ l' difin'
taŭgis, kun deprim'.

Alportis
oni la ŝuon
al du franjoj por provi,
ĝi ne sidis al duo
jen kun kongruo.

Cindrulin'
je l' unua vid'
rekonis sian ŝuon.
"Mi provu!" diris kun rid'
ŝi tuj kun decid'.

Spite al
ilia ridmok'
ŝi ŝovis la piedon
en vintan ŝuon ĉe l' lok'.
Je ilia ŝok'

la ŝuo
sidis tre bone
jen al ŝi kiel ganto.
Tio batis bastone
ilin sensone!

Pliiĝis
plu ilia mir'
kiam ŝi duan ŝuon
elpoŝigis per eltir'
kun trankvila spir'.

Tiame
venis la fein'.
Ŝi frapis per vergeto
la vestoĵon de l' knabin'
kun granda fascin'.

Tujtuje
beliĝis ĝi pli
ja ol tiuj antaŭaj.
Ŝi brilis per or-radi'
pro fea magi'.

Du franjoj

rekonis fine
en ŝi l’ belan fraŭlinon,
pardonpetis kapkline
des pli inkline.

Ŝi kisis
ilin kun amem’
kaj indulgis fiagojn
iliajn, mildigis mem
ilin kun kortrem’.

Okazis
nupto solene
inter ŝi kaj la princo.
Ĉiuj gastis festene
ĝuis senĝene.

Cindrulin’
bona kaj bela
loĝigis siajn franjojn
en la palac’ fabela
luksa kaj hela.

Nu, ili
en la sama tag’
edziniĝis en palac’
jen ekster sia imag’
en celebra ag’.

**Sopir-al-sudo: ĉina fiksforma poemo el kvin versoj de 35,77,5 silaboj laŭ rimaranĝo xa,xa,a (x=senrima).*

Maupassant (1850-1893)

Aventuroj de Walte Schnaffs

Ekde kiam Walter Schnaffs eniris en Francujon kun la agresantaj trupoj, li konsideris sin mem kiel la plej malfeliĉan homon. Pro graseco li marŝis kun malfacileco, senĉese anhelante kaj des pli pro sia paro da dikgrasaj plataj piedoj, li sentis netolereblan doloron dum irado. Kaj li estis pacama bonvolulo, li absolute ne noblanima aŭ sangavida persono. Li estas patro de kvar infanoj, kiujn li profunde amis. Lia edzino estis juna virino kun blondaj haroj, kaj ĉiun vesperon li afliktite sopiris al ŝi, kiu donis al li tenerecon, prizorgemon kaj kisojn. Li ŝatis enlitiĝi frue kaj ellitiĝi malfrue, gustumi malrapide bongustajn manĝaĵojn kaj trinki glason da biero en la etaj vinvendejoj. Krome, li pensis, ke ĉiuj belaj objektoj en la mondo ne ekzistas kun malapero de la vivo; tial li gardis en la koro instinktan, samtempe racian kaj ekstreman malamon al la kanonoj, fusiloj, revolveroj kaj sabroj, precipe al bajonetoj, ĉar li sin sentis, ke li ne povis manipuli kun fleksebleco ĉi tiuj armiloj, kiuj bezonis rapidajn movojn por defendi sian grasan ventron.

Nokte, kiam li kuŝis sur la tero, envolvita en sia mantelo, ĉe la flanko de ronkantaj kamaradoj, li longe sopiris al siaj familianoj restantaj tiuflanke kaj pensis pri la danĝeroj embuskantaj sur la vojo: “ Se mi estos mortigita, kio okazos [fariĝos] al miaj infanoj? Kiu do ilin vivtenos kaj ilin edukos?” Nun ili estas tre malriĉaj, malgraŭ ke mi donis al ili kelke da arĝentaj moneroj, kiujn mi pruntepreris ĉe mia ekiro. ” Ĉiufoje, kiam li pensis pri tio, Walter Schnaffs ploris kelkfoje.

En komenco de batalo li sin sentis malforta je gamboj. Se li ne pensis, ke, se li falus, la aliaj armeanoj estus tretpasontaj sur lia korpo, li jam estus falinta sur la teron. La siblado de flugantaj kugloj jam starigis al li la haŭtharojn.

Dum pluraj monatoj li vivis tiel en la teruro kaj turmentiĝo.

Lia korpuso antaŭenmarŝis al la Normandie. Iun tagon li estis sendita fari skoltadon kun malgranda taĉmento por nur priserĉis parton de la regiono kaj reiri tuj poste. Ĉio ŝajnis kvieta en la kamparo, tie troviĝis nenia signo de rezistado.

Tamen, kiam la prusoj malsupreniris an la valeton, en kiu punktiĝis profundaj kavoj, salvo de pafado haltigis ilin. Ĉirkaŭ 20 inter ili jam estis faligita. Trupo de franc-tiraljonoj [parzanoj] subite elsaltis de arbareto granda kiel mano, sin antaŭenĵetis per rapidaj kaj grandaj paŝoj, kaj fiksis la bajoneton al la pafiltubo.

Walter Schnaffs senmove staris tie en la komenco, kaj li estis tian timegon, ke li eĉ ne pensis pri forkuro. Poste li estis kaptita de forta deziro forkuri. Sed li tuj pensis, ke kompare kun malgrasaj kaj malgrandaj francoj, kiuj petolsaltante venis kiel trupo da kaproj, li

kuris kiel testudo. Tiam li rimarkis, ke ses paŝojn antaŭ li troviĝas larĝa fosego plena de dornarbetaĵoj kaj kovrita de sekiĝintaj folioj, kaj li ensaltis kuniginte du piedojn, senkonsidere pri ĝia profundeco, kvazaŭ ensaltante de ponto en riveron.

Kiel sago, li trapsis dikan tavolon da lianoj kaj dornarabetoj. Liaj vizaĝo kaj manoj gratvundiĝis, kaj li peze sidiĝis sur ŝtonon de la fosega fundo.

Tuj levante la kapon li rigardis supren la ĉielon tra truo kiun li faris. Sed ĉi tiu truo eblis malkaŝi lin. Kaj li singardeme rampis kvarpiede kiel eble plej rapide tra interplektitaj branĉoj al la fundo de la fosego por esti malproksime de la batalkampo. Baldaŭ poste li haltis kaj residiĝis, kuntiriĝante kiel kapro meze de la altaj velkĝintaj herboj.

Dum kelka tempo, li ankoraŭ aŭdis eksplodajn bruojn, kriojn kaj ĝemojn. Poste la krioj de la batalo malfortiĝis kaj ĉesis. Ĉio ree fariĝis silenta kaj kvieta.

Subite io ŝanceliĝis ĉe lia flanko. Li saltleviĝis de timo. Tio estis nenio alia ol birdeto, kiu fluge falis sur la branĉon kaj tiel skuis velkintajn foliojn. Ĝuste pro tio, lia koro forte batis, preskaŭ dum unu horo.

La nokto falis kaj la mallumo envolvis ravinon. La soldato profunde enpensiĝis. Kion li devis fari? Kia li estis fariĝonta? Ĉu li iris kuratingi sian armeon?... Sed kiel? Kien li iris? Se li estis kuratingonta sian armeon, li estis revivonta la teruran vivon de afliktoj, timego kaj suferoj depost la komenco de la milito! Ne! Li sentis, ke li ne plu havas tian kuraĝon! Li ne plu havis sufiĉe da forto por elteni la suferojn dum marŝado kaj alfronti la danĝerojn, kiuj povis okazi ĉiam kaj ĉie.

Sed kion fari? Li ne povis ĉiam resti en la ravino kaj sin kaŝis ĝis la fino de milito. Ne, certe. Se li ne bezonus manĝi, ĉi tiu perspektivo ne tro terurus lin; sed li bezonis manĝi kaj manĝi ĉiutage.

Li sin mem sentis sola, kun armiloj, kun uniformo, sur la teritorio de malamiko, for de tiuj, kiuj povis defendi lin. Ektremo trakuris lian korpon.

Subite li pensis: “Se mi estus kaptito!” Kaj en lia koro estiĝis deziro, tre forta deziro, nevenkeblan deziro: esti kaptito de francoj. Kiel kaptito, li estos savita, bone nutrita, loĝigita, ŝirmita kontraŭ kugloj kaj sabroj, sen ajna maltrankvilo, en bone gardata prizono. Kiel bela revo! Li tuj prenis firman decidon:

—Mi mem iras kapitulaci por fariĝi kaptito.

Stariĝinte, li decidis efektivigi tiun ĉi projekton sen perdi eĉ unu minuton. Sed li subite fariĝis senmova, atakita de malagrablaj ideoj kaj nova timo.

Kien li iris esti kaptito? Kiel? Al kia direkto li iris? En tiu ĉi momento timindaj bildoj, la bildoj de morto svarmis en lian kapon..

Kun pinta kasko, li rabie kuradis sur la kampoj sole, riskante grandajn danĝerojn.

Se li renkontos kamparanojn? Tiuj, vidante pruson sendefenda, mortigos lin kiel senhejman hundon! Ili lin buĉos per forkegoj, pioĉoj, falĉiloj kaj ŝpatoj! Ili faros el li viandan pulpon per frenezeco de kolerigitaj venkitoj.

Se li renkontos francajn gerilanojn? Ili estas frenezuloj, kiuj observas nek leĝojn nek disciplinon. Por sin amuzi ĉirkaŭ unu horon, ili pririgardos lian kapon aŭ primokos lin, kaj fine lin pafmortigos. Tio ideo sentigis lin sia korpo jam apogi al muro, vizaĝe al dek du pafiltuboj,ĉi tiuj dek du nigraj kaj rondaj truetoj ŝajnis lin rigardi.

Se li renkontos la francan trupon? Tiuj avangardaj trupanoj prenos lin por skolto, aŭdaca kaj ruzema, kiu sola spionas, kaj pafos al li. Li malesperis kaj residiĝis. Li falis en seneliran situacio.

La nokto estis profunda, ĉi tiu estis silenta kaj nigra nokto. Li ne moviĝis plu. Se nur aŭdante ian ajn malpezajn kaj nekonatajn bruojn, li eksaltis de ektimego. La brueto de leporo, kies vosto ektuŝis la enirejon de kaverno, prekaŭ lin timigis por forkuro. La ululado de strigoj tremigis lin, tiel ke subita timo trakuris lian korpon, kvazaŭ kaŭzante doloron de vundo. Li gvatis per larĝe malfermitaj okuloj en la mallumo; Li imagis ĉiumomente, ke li aŭdis onin marŝi ĉirkaŭ li.

Post longa nokto kaj damninda teruro, li finfine ekvidis tra la branĉoj surkape, ke la ĉielo jam klariĝis. Li eksentis grandegan trankviliĝon; liaj membroj malstreĉiĝis; lia koro kvietiĝis; kaj liaj okuloj fermiĝis, tiel ke li endormiĝis.

Kiam li vekiĝis, la suno proksimiĝis al la zenito de la ĉielo. Certe jam estis tagmezo. Sur la kampo regis kvieteco, tristeco kaj tomba silento. Kaj li sentis teruran malsaton.

Li oscedis. Li salivumis je ekpenso pri kolbasoj, la bonaj kolbasoj, kiuj soldatoj manĝis. Li sentis malkomfortecon en la stomako.

Li stariĝis kaj iris kelkajn paŝojn. Li sentis, ke liaj gamboj estis malfortaj, kaj li

residiĝis por mediti. Dum du aŭ tri horoj li ankoraŭ pezis la por kaj la kontraŭ kaj ĉiumomente ŝanĝis sian decidon, li for-refoje pripensis de pozitivaj kaj negativaj kialoj, tia ideologia batalosentis al li doloron.

Li finfine elpensis racian kaj praktikan solvon: Li atendos ĝis kiam kamparano, sen armiloj nek danĝeraj agrikulturiloj, sole pasos tie, li alkuris antaŭ lin, klarigante al li, ke li volos kapitulaci kaj submetiĝi al lia dispono.

Li do demetis sian kaskon, ĉar ĝia pinto povis malkaŝi lin. Li etendis sian kapon el la kaŝejo kun granda singardemo.

Nenia estaĵo montriĝis sur la horizonto. Maldekstre, li ekvidis grandan citadelon kun turoj ĉe ambaŭ flanko, trans suproj de arboj ĉe avenuo.

Li atendis ĝis vespero, sed li nur vidis korvojn rondflugi kaj aŭdis murmuradon de sia malsata stomako. Li sentis grandan aflikton.

La nokto denove falis sur lin.

Kuŝante sur la fundo de la fosaĵo, li sentis grandan maltrankvilon kaj teruran malsaton, tiel ke li ne povis bone dormi, kaj ofte atakate de premsonĝoj.

La aŭroro leviĝis denove super lia kapo. Li rekomencis observon. Sed la kamparo restis neniu, kiel la hieraŭo. Kaj nova timo, la timo de morti de malsato, venis en la kapo de Walter Schnaffs! Ŝajnis, ke li vidis lin mem fermi la okulojn kaj kuŝi sur la dorso en lafundo de truo. Poste bestoj, diversaj bestetoj proksimiĝus al lia kadavro kaj komencus manĝi lin, samtempe estus atakinte lin ĉie de lia korpo, ili enŝovus sub liaj vestoj por mordi lian glacie malvarman haŭton. Granda korvo bekus per longa kaj maldika beko liajn okulojn.

Tiam, li fariĝis freneza, kvazaŭ li tuj svenus de malforto kaj ne povus plu marŝis. Kaj spite al ĉio kaj riskante ĉion, li pretis rapidi al la vilaĝo, sed ekvidante tri kampulojn kun longtenilaj forkoj surŝultre iri labori sur la kampoj, li ree eniĝis en la kaŝejon.

Ĉe noktiĝo, kiam regis obsekuro sur la ebenaĵo, li malrapide elrampis el la fosego, kaj kun kurbigita dorso kaj batanta koro, iris al malproksima kastelo. Li preferis eniri en la kastelon ol en la vilaĝon, kiu ŝajnis al li timinda kaverno, kie loĝis multaj tigroj.

Tra la fenestroj de ĝia teretaĝo videbliĝis lamplumo kaj unu el ili estis eĉ malfermita. De tiu ĉi fenestro ellasiĝis forta odoro, kiu subite penetris, tra la nazo, ĝis la ventron de Walter Schnaffs, konvulsigante kaj spiregante lin. Li estis nesinregeme tirita de ĝi, kaj naskis aŭdacon de batalemo.

Senpripense li subite aperis antaŭ la fenestrobreto, ankoraŭ kun kasko sur la kapo.

Ok servistoj vespermanĝis ĉirkaŭ granda tablo. Sed servistino subite malfermis la buŝon, faligis la glason en mano sur la teron, kaj fiksrigardis en stuporo.

Oni rimarkis malamikon!

Dio! La prusoj atakas la kastelon!...

Ea la komenco tiu ĉi estis unu krio, ok homoj eligis per ok malsamaj tonoj, unu timindan krion, poste kaskado da bruo de forkuro. Poste bruo de tumulta forkurado. Ĉiuj interpuŝiĝis kaj interkonfuziĝis, ili kuris per ĉiuj siaj fortoj al la pordon de tiu ekstremaĵo. La seĝoj renversiĝis, la viroj renversis la virinojn kaj piedpaŝis de sur iliaj korpoj. En fulmodaŭra momento la homoj tute forkuris en la ĉambro estis neniu, postlasis plenan tablon da manĝaĵoj. Rigardante la manĝaĵojn en la vizaĝo, Walter Schnaffs restis ŝtuniĝinta pro teruro, ĉiam staris antaŭ la fenestrbreto.

Hezitinte iom, li transgrimpis enen kaj sin ĵetis al la pladoj sur la tablo. Kvankam pro akra malsato li tremis tra la korpo, kiel februlo, timo detenis lin de plua ago. Ĉiuj pordoj estis fermitaj, kaj sur la supra planko aŭdiĝis rapidemaj paŝoj; La maltrankvila pruso atenteme aŭskultis al tiu bruo; Poste li aŭdis pezajn sonojn, kvazaŭ iu saltua el la dua etaĝo kaj lia korpo frapus la molan teron ĉe la piedo de muro.

Baldaŭ poste ĉiuj movoj, ĉiuj tumultoj ĉesis, kaj la kastelo fariĝis silenta kiel tombo.

Walter Schnaffs sidiĝinte antaŭ telero netuŝita, ekmanĝis. Li manĝis per grandaj buŝplenoj, kvazaŭ timeante ke iu interrompus lin antaŭ ol li manĝas sufiĉe. Li ĵetis per ambaŭ manoj pecegojn da manĝaĵo en sian faŭkan buŝon similan al enfalujo. La pecegoj da nutraĵo pufigis la gorĝo, kiu grandiĝis preskaŭ ĝis kreviĝo, kaj li ne devis ne halti por momento. Li iris trinki cidron el la ĵaro por purlavi sian ezofagon, kvazaŭ oni dragus la blokitan kloakon.

Li formanĝis la aĵojn en ĉiuj teleretoj, teleroj kaj boteloj; li estis drinkinta kaj manĝinta ĝis plena kontentiĝo, havis konfuzitan kapon, havis tre riĝan vizaĝkoloron, singultis iam kaj iam, la korpo ĉiam tremis pro singulto, la cerbo estis konfuza kaj la buŝo estis grasa. Li disbutonigis sian uniformon por spirado, li jam ne povis moviĝi eĉ unu paŝo. Lia okuloj fermiĝis, lia cerbo estis komata; li klinis pezan frunton kroce metante siajn

brakojn sur la tablon, kaj li perdis iom post iom konscion. La pecegoj da nutraĵo pasis tra lia gorĝo, kiu pufis, kaj falis unu post alia en lian stomakon. Kelkfoje li sentis, ke la gorĝo ŝajnas kreviĝonta tubo pro plenplena ŝtopaĵo, kaj li ne devis ne halti por momento. Li iris trinki cidron el la ĵaro por purlavi sian ezofagon, kvazaŭ oni dragus la blokitan kloakon.

La malkreskanta luno super arbpintoj en la ĝardeno disverŝis malklaran lumon sur la teron. Tiam estis la malvarma horo tuj antaŭ tagiĝo.

La ombro glitis en la densan arbaron. Iafoje lunlumo heligis la ŝtalan pinton de lia kasko en obskuro.

La trankvila staris alte kun malluma konturo. Nur du fenestroj ankoraŭ lumis en la teretaĝo.

Subite tondra voĉo kriis:

— Antaŭen! Mil diabloj! Sin antaŭenĵetu! Junuloj!

Post momenteto homflluo entrudis la domon, kaj detruis pordojn, ŝutrojn, fenestrovitrojn kaj ĉiujn aliajn aĵojn. Tuje kvindek soldatoj plene armitaj ensaltis en la kuirejon, kie Walter Schnaffs profunde dormis, kaj kvindek ŝargitaj fusiloj celiĝis al lia brusto. Ili lin renversis kaj rulpuŝis teren, kaptis kaj ligis lin de la kapo ĝis la piedoj.

Li spiregis en timego, kaj ne komprenis, kio okazas. Li estis batita kaj pelita per kolboj de fusiloj, tiel ke li dronis en granda paniko.

Grosa oficiro, kiu portis uniformon ornamita per ora pasamento, post mallonga tempo, metis piedon sur lian ventron, kaj laŭtvoĉe kriis:

—Vi estas kaptita, kapitulacu!

La pruso nur aŭdis ĉi tiun vorton "kapitulaci", li ĝeme diris: "Jes, jes, jes".

Venkintoj levis kaj aliligis lin al seĝo. Ili ĉiuj pririgardis lin kun granda scivolemo, anhelante kvazaŭ balenoj. Kelkaj el ili sidiĝis, neelteneble pro troaj emocio kaj laceco.

Sed Walter Schnaffs ekridis, nun li ridis, certa, ke li finfine fariĝis kaptito!

Alia oficiro envenis kaj diris:

— Mia kolonelo, la malamikoj ĉiuj forfuĝis. Pluraj el ili ŝajne estas vunditaj. Ni jam fariĝis la mastroj de tiu ĉi loko.

La grasa oficiro, kiu viŝis ŝviton de sur la frunto, laŭtvoĉe kriis: "Ni venkiĝis!"

Kaj li skribis sur agendeto por komercoeltirita de sia poŝo: "Post arda batalo, prusoj estas devigitaj retiriĝi, forportante iliajn mortintaĵojn kaj vunditojn. Laŭ kalkulo, kvindek homoj estas ekstermitaj, kaj pluraj kaptitaj."

La juna oficiro ree diris:

— Kiel agi mi devas, mia kolonelo?

La kolonelo respondis:

— Ni tuj retretu por eviti ilian kontraŭatakon per artilerio kaj super forto.

Kaj li ordonis ekmarŝi.

La trupanoj denove kolektiĝis en mallumo ĉe la piedo de la muro de la kastelo, kaj ekmoviĝis. Walter Schnaffs, firme ligita, estis ĉirkaŭita de ses soldatoj kun revolvero en la mano.

Skoltoj estis senditaj por esplori la vojon. La trupoj antaŭenmarŝis kun singardemo, kaj ripozis surloke de tempo al tempo.

Ĉe la tagiĝo, la trupoj atingis la subprefekturbon de la Roche Oysel[2], ĉar ĉi tiu batalo estis plenumita de la Nacia Gardo.

La urbanoj atendis kun maltrankvilo kaj malpacienceco. Kiam ili ekvidis la kaskon de la kaptito, laŭtaj krioj eksplodis. La virinoj alte levis la manojn, maljunulinoj ekploris, maljunulo ĵetis sian promenbastonon al la pruso, sed ĝi vundis la nazon de unu el liaj eskortantaj soldatoj.

Tiel estis, ke la kastelo Champignet reprenis post la okupado de la malamiko nur ses horojn.

La kolonelo Ratier, drapkomercisto, kiu gvidis la atakon de la Nacia Gardo de Rochel-Oysel kaj akiris la venkon, estis honorita per ordeno.

Elfrancigis **Lin Leming (Ĉinio)**

_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_

Eldonas Redakcio de ***Penseo***
Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Vejdo)
Adreso: No.-3-2 de la 5-a etaĝdomo de No. 19, Wujiang St., Jiangbei Distrikto, Chongqing, 400020, Ĉinio
Tel: (023) 67095890 (hejme)
Retadreso: vejdo@163.com
Ĉiujn kontribuaĵojn al la ĉefredaktoro.
Por legi pasintajn numerojn de Penseo, vin turnu al www.elerno.cn/penlisto.htm aŭ http://gazetejo.org/eo/penseo

◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊